

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ LOUIS LEON-MARTIN

Η ΔΡΑΚΑΙΝΑ

(Από τα Άπερνημεύματα του Άστυνόμευ Περέ)

Α τελευταία έτη της βασιλείας του Λουδοβίκου 14ου, παράδοξα πράγματα συνέβαιναν στο Παρίσι. Κάθε τόσο εξαφανίζονταν κι ένας ώραιος νέος, και κανείς δεν μάθαινε πού, τίποτα γι' αυτόν.

Ο κόσμος άρχισε ίδιος ν' άνησυχη όταν, μέσα σε δύο μήνες, εξαφανίστηκαν μωστηριωδώς είκοσι έξη από τους καλύτερους νέους του Παρισιού.

Του κόσμου η Άστυνομία προσπάθησε με κάθε τρόπο να βρει φως στην σκοτεινή αυτή ύπόθεση. Παρ' όλες τις προσπάθειές της, δεν κατορθώσε ν' άνοηαλίγη άπολύτως τίποτα.

Οι γονείς ήταν πειν τρωμοζοατημένοι και δεν άφταναν τα παιδιά τους να βγαίνουν μόνα τους έξω.

Την έποχη αυτή ζούσε κι ο νεαρός κόμης Ντ' Εβεργιέ, ένας από τους ώραιότερους νέους του Παρισιού.

Ο πατέρας του Ντ' Εβεργιέ, τρωμαζμένος απ' τις άλλεπάλληλες έξαφανίσεις, δεν άφτανε τού γιού του να βγαίνει μόνος στους δρόμους, άλλ' έβαζε άνηρωτους του να τον παρακολουθούν, συχνά δε κι αυτός ο ίδιος τόν παρακολουθούσε από μακριά, χωρίς να τó άντιλαμβάνεται ο γιός του.

Έτσι, καθώς ο νεαρός κόμης περιπατούσε μία μέρα στο δάσος τών Φιλιρρών, είδε έξαφνα να έρχεται πός τó μέρος του μία νέα και καταπληκτικά ώραια γυναίκα. Μερικά βήματα μακριά της, περιπατούσε μία μωρή γριά, η οποία φαινόταν να είναι η άδελφή της πεντάμορφης κόρης.

Η ώραια άγνωστη ήταν ψηλή, με λεπτό και λεγερό σώμα, με όμοια λεπνότατα και κατίμανα μαλλιά και μάτια. Προχωρούσε δε κι ένα όμοιο έπιθλιτικό και χαριτωμένο μαζί, σαν μία θεά του Όλύμπου.

Κι η φρεσκά της ήταν κομψή και πολυτέλης και της πήγαινε θιαμίσια. Φορούσε ένα φόρεμα από πράσινο βελούδο, με στενό κορσάκι και πλατιά φούστα, κρατούσε ένα χαριτωμένο μωρό μασόν στα χέρια της και τó κοπέλλο της ήταν ένα είδος άνατολίτικου τρωμάν, τρωμμένο με γάτες. Περιδέραια, βραχιόλια και καρφίτσες από διαμάντια και σμαράγδια, στόλιζαν τη βασιλική όμορφιά της άγνωστης αυτής.

Ο νεαρός κόμης έννοιωσε την καρδιά του να χτυπάει πολύ δυνατά μέσα στο στήθος του, καθώς αντίκρισε την ώραια αυτή γυναίκα. Παρ' όλογο μάλιστα να λιποθυμήσει απ' τη συγκίνηση του, όταν η άγνωστη περνώντας από κοντά του, τόν κούταξε γλυκά και τού χαμογέλασε.

Κιότι, η γούμπα πήγε και κούθησε σ' ένα πάγκο, κούτο από τά δάσος. Η μωρή της συνοδός κούθησε κούτα της κι ο Ντ' Εβεργιέ τούδ από μακριά τις δύο γυναίκες να συνομιλούν κομψά.

Ύστερα, η πεντάμορφη σηκώθηκε και προχώρησε κούτο από τά δέντρα. Η μωρή όμως έμεινε στη θέση της κι έκανε νόημα στον νεαρό κόμης να πάη κοντά της.

Έξαινος πλησίασε άμέσως και τότε η μωρή άρχισε να τού λέη:

— Όραιο μου παλληγάρι, καθώς φαίνεται, δεν έμεινε άπεργιμένος από την όμορφιά της κόρης μου. Μά κι αυτή έννοιωσε κούτα μέσα της, μόλις σ' αντίκρισε. Η κόρη μου είναι τόσο καλή κι όμορφη! Δεν θέλει να ύποφέρη γι' αυτήν. Θα σε περμένη, άποψε κούλας, στις όχθες τού βράδου στη συνοικία τού Άγιου Γερμανού. Έγώ θα σε περμένο στην είσοδο της έκκλησίας και θα σε οδηγώσω στο σπίτι της κόρης μου. Ωστόσο, μη νομίζεις πως έχεις να κούνης με κομψιά εύκολη γυναίκα. Η κόρη μου είναι καλή δύσκολη, έχει γούστο ιδιότροπο, και μόνο έσθ της άρεσε τόσο. Είναι όμορφη, και πολύ πλουσία. Οι γονείς της πέθαναν, και της άφταναν μία πολύ μεγάλη περιουσία. Εύτυχισμένος αυτός που θα κατορθώσει να πάη γυναίκα του, την περιγύμισσα Ζαμπρόσσα. Έτσι λέγεται η κόρη μου. Ο πατέρας της ήταν περιγύμις Πολωνός, και η μητέρα της Γάλλης άριστοκόρης. Είσαι τυχερός, νέε μου, που η περιγύμισσα, γούσε και σ' εκούταξε. Τώρα, όλα έξαστούνται από τόν τρόπο, με τόν όποιο θα της φερθή. Η χαριτωμένη μου κόρη τρωμλάινεται για τούς καλούς τρόπους.

—Ελα, ντυμένος με τó πλουσιώτερο κοστούμι σου, και φέρη μαζί σου κι ένα πολύτιμο κόσμημα για να της τó προσφέρης ως έλάχιστο δέγμιο.

της μεγάλης σου άγάπης. Η περιγύμισσα δεν έχει θέβαι άνάγκη από κομψήματα, είναι φορτωμένη διαμαντικά, άλλα θα την συγκινήσει τó δώρο σου.

—Έγώθο χωρίς άλλο, είτε ο Ντ' Εβεργιέ, κατενοουσιασμένος, και θα φέρη και τó κόσμημα. Πέξ της κόρης σου, ότι είμαι ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου, άφου καταδέχτηκε να ξεχωρίσει έμεινα μέσα σε τούσους άλλους νέους.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, ο νεαρός κόμης, έβγαλε από την τσέπη του ένα κομψό νόμισμα, και τó έδωσε στην μωρή ύπρητρια.

Έξαινη πήγε χαρούμενη τού νόμισμα, έκανε μία θαυτιά ύπόκλιση, κι εξαφανίστηκε γούγορα μέσα στο δάσος.

Ο Ντ' Εβεργιέ, έμεινε όρθιος στην θέση του, σαν μαγεμένος. Τού φαινόταν σαν όνειρο αυτή η περιπέτεια. Κι έρωμε με τήν σκέψη, ότι τó ίδιο βράδυ η πεντάμορφη εκείνη γυναίκα θα τόν δεχόταν στο σπίτι της. Έρωμε από εύτυχία, η μάλλον από την προσδοκία μιας ύπερκόρης εύτυχίας.

Άξαφνα όμως, παρουσιάστηκε μπρός του ο πατέρας του. Ο γηραιός κόμης Ντ' Εβεργιέ, είχε παρακολουθήσει τού γιού του, και κομψμένος κούτο από τά δέντρα, άκουσε όλα όσα τού είπε η μωρή. Ο γιός του, τόν κούταξε έκπληκτος.

—Τ' άκουσα όλα, τού είπε ο πατέρας του. Δεν θα πιάς άποψε στο ραντεβού σου.

Ο νεαρός κόμης, κούηλωσε τά μάτια, και ρώτησε δειλά:

—Γιατί να μην πάω, πατέρα; Μοί φαίνεται ότι όλοι οι νέοι της ηλικίας μου έχουν τέτοιου είδους περιπέτειες.

—Είσαι παιδί άκούη, τού είπε ο πατέρας του. Δεν καταλαβαίνεις ότι κινδυνεύεις ίσως η ζωή σου;

—Γιατί κινδυνεύει η ζωή μου;

—Μέσα σε δύο μήνες, είκοσιέξη νέοι εξαφανίστηκαν, παιδί μου. Η ό έρωμε αν η δική γυναίκα που άντιμύωσες, δεν είναι μούη κούταως φοβερής συμφορίας; Πού έρωμε αν δεν ένέχονται στην εξαφάνιση τών νέων;

—Δεν τó φαντάζομαι, πατέρα.

—Άκουσε παιδί μου, Έγώ έχω την ιδέα, ότι αυτές η γυναίκες θέλουν να σε παρασύρουν κούτο, για να σε σκοτώσουν. Λοιπόν...

Και, να πιάς, να πιάς στο ραντεβού σου σ' ώραια.

Ο νεαρός κόμης, κούταξε τούρα τόν πατέρα του με περισσότερη άκούη έκπληξη.

—Νά πιάς, εξακολουθήσε ο κόμης, άλλα θα είδοκούησω προηγουμένως την άστυνομία. Έτσι θ' άνακαλύφθη τó σπίτι όπου μένουν αυτές η γυναίκες.

Και όμως, πατέρα, τούησε να πη ο νέος, αν δεν είναι όλα έτσι, ότως τά φαντάζομαι;

—Τι έχωμε να κούωμε; Έγώ όμως προαφάνομαι ότι δεν έχω άδικο. Επ' τέλους θ' άνακαλυφθούν οι κομψοκοι που κούβουν τά νέα παλληγάρα. Νά πιάς, παιδί μου, να πιάς. Άλλά θ' σε παρακολουθώ από μακριά έγώ, μαζί με τούς άστυνομικούς. Και θα σου δώσω να έχης δύο πιστόλια μαζί σου. Όσο για τó κόσμημα, θα σου δώσω ένα διαμαντένιο παντατίφ να προσφέρης στην ώραια κόρη.

—Ψεύτικο;

—Ψεύτικο; Όχι, γιατί θα τó καταλάβαινε η ώραια αυτή άγνωστη. Θα σου δώσω ένα άληθινό για να την ξεγούλασης. Θα σου δώσω άκούη και μία δυνατή σφιγίχτρα. Και μόλις ιδεις ότι κινδυνεύεις, θα σφιγίξεις, και θάρουμε να σε σώσουμε.

Ο νέος, χαμογέλασε με δυσπιστία, και είπε:

—Καλά, πατέρα.

Άπό μέσα του όμως έλεγε:

—Τι άνοητοι φόβοι, τί μάταιες προφινάξεις.

Τό βράδυ, στις όχθες άκριβός, ο νεαρός Ντ' Εβεργιέ, ντυμένος θιαμίσια, περιμενε μπροστά στην έκκλησία τού Άγιου Γερμανού.

Σέ λίγο, τόν πλησίασε η μωρή γερόντισσα.

—Άκολουθήστε με, τού είπε σιγά.

Ο Ντ' Εβεργιέ, την άκολουθήσε άνάμεσα από δρόμους στενούς και ύπόπτους.

Τέλος, η γριά σταμάτησε μπροστά σ' ένα καλό σπίτι.

—Εδώ, κούβεται η κόρη σου;

ρώτησε εκπληκτός ο Ντ' Έβεγιέ.

— Δέν είνε αυτό τό σπίτι της, είνε ή μαύρη, αλλά θά σέ δεχτή εδω, γιά νά μή μάθη κανείς τίποτα.

— Η γρηή ώδήγησε τόν νέο μέσα στό σπίτι, κι άφου τόν πέρασε από διαφόρους διαδρόμους, σταμάτησε μπροστά σέ μιά πόρτα κλειστή.

— Άνοιξε, είνε ή μαύρη, εδω είνε ή κυρία μου.

— Ο Ντ' Έβεγιέ άνοιξε την πόρτα και τότε, ένα άνευρωδες φέμαε παρουσιάστηκε μπροστά στό μάτια του.

Στό βάθος του δωματίου, επάνω σ' ένα μεταξωτό ντυβάνι, ήταν ξαπλωμένη ή προγκήτισσα Ζαμπάρδσα, πολύ ώραώτερη άκόμα με τό διαφανές της νυχτικό και τά λυτά μαλλιά της.

Μόλις είδε τόν νεαρό κόμητα, φάνηκε ταραγμένη και ξαφνιασμένη, και με μιά κίνησι ντροπαλή μάζεψε τίς πτυχές του νυχτικού της επάνω στό ανοιχτό της στήθος.

Ο Ντ' Έβεγιέ ξεχασε εκείνη τη στιγμή τίς ύποψίες του πατέρα του και γοητευμένος από την όμορφιά της προγκήτισσας, γονάτισε μπροστά της. Έκείνη του άλωσε τό φράο και διαμαντοστολισμένο χέρι της. Κι' έτσι ξανόνοιξαν ή δαυτέλας του νυχτικού της, άφίνοντας νά φανή τ' ώραώτερο στήθος του κόμητου.

Ο Ντ' Έβεγιέ, τρελλός από έρωτα και πόθο, πήρε τό χέρι της και τό φίλησε επανειλημμένα.

— Άγάτη μου! ψιθύρισε.

— Άλλ' ή προγκήτισσα του είνε έλαβλητικά:

— Σιωπή!

Κι' εκείνος τότε κατάλαβε ότι ή ώραία του φίλη δέν συνήριζε νά χάνη τόν καρπό της σέ λόγια.

Ο νεαρός κόμης άρχισε τότε νά τή χαϊδεύη γλυκά και νά τή φίλη.

Έκείνη τη στιγμή έννοιωσε κάποιον χέρι νά του παίρνη από την τσέπη του τά πιστόλια του και τό πορτοφόλι του.

Μά ό νέος, μεθυσμένος από έρωτική εύτυχία, άφησε νά του πάρουν ό,τι ήθελαν...

Ο πατέρας του Ντ' Έβεγιέ και ό άστυνομικοί, ό όποιοι είχαν παρακολουθήσει τόν νεαρό κόμητα ως τό μυστηριώδες σπίτι, και παραμόνευαν έξω στό δρόμο, είχαν άρχισε ν' άνησυχούν.

Μισή ώρα είχε περάσει από την στιγμή που ό νεαρός Ντ' Έβεγιέ είχε μπει στό σπίτι και άκόμα δέν άκούστηκε τό συνθηματικό σφύριγμα.

Ο γέρος Ντ' Έβεγιέ έννοιωσε ήδη τύψεις. Δέν έπρεπε νά μεταχειριστή τόν γιό του ως δόλομα.

Άλλά κάποιον παράθυρο του σπιτού φανόταν φωτισμένο. Άραγε νά ήταν σ' εκείνο τό δωμάτιο ό γιός του;

Εύτυχώς ό άστυνομικοί είχαν φέρει μαζί τους μιά κινητή σκάλα, γιά κάθε ένδεχόμενον. Έστησαν λοιπόν άμέσως τη σκάλα αυτή σ' εκείνο τό παράθυρο...

Η προγκήτισσα Ζαμπάρδσα, χορτασμένη μετά από τά χάδια και τά φίλια του νεαρού κόμητου, τόν έστρωξε μακριά της και σηκώθηκε όρθή.

Ο Ντ' Έβεγιέ είδε τότε μιά έκφρασι σκληρή και άγρια στό πρόσωπό της και άνησυχισε. Χωρίς νά του πη λέξει ή προγκήτισσα, έφυγε από τό δωμάτιο γρήγορα-γρήγορα. Ο Ντ' Έβεγιέ σκάλλωσε άμέσως τίς τσέπες του, μα δέν βρήκε ούτε τά πιστόλια του, ούτε τη σφυρίχτρα του. Και τότε θυμήθηκε ότι του τά είχαν πάρει τη στιγμή της έρωτικής του μέθης.

Άπελισμένος πειά, γυροφόρος μέσα στό δωμάτιο σάν σκλαβωμένο λιοντάρι. Τέλος στάθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο ντουλάπι. Τό άνοιξε και στάθηκε παγωμένος από φόβη. Μέσα στό ντουλάπι εκείνο, επάνω σέ εικοσιέξη άσημένα πάτα, εικοσιέξη κεφάλια νέων ήταν τοποθετημένα, βαλσαμωμένα με τέχνη θραυστή, γιαντι φανόντουσαν σάν όλοζώντανα.

Ο Ντ' Έβεγιέ άφησε μιά κραυγή τρόμου και άποτροπασμού.

Την ίδια στιγμή φάνηκε στό κατώφλι της κάμαρης ή Ζαμπάρδσα, τρομαχτή και κατάχλομη, με σφιγμένα χέλια και με άγρο βλέμμα, περιγεγραμμένη από τέσσερες ληστές, ώπλισμένους ως τά δόντια. Κτύπησε τόν νέο μοχθηρά και του είνε με φωνή σατανική:

— Έτσι λοιπόν, νέε μου. Ήθελες νά μ' άπολάισης, νά μάθης τά μυστικά μου; Θά πληρώσης άκριβά την περιεγιά σου.

Και γυφίζοντας προς τους φοβερούς της έμπάτους, διάταξε:

— Έμπρός, γρήγορα, ξεκάνετέ τον κι' αυτόν.

Έκείνη όμως τη στιγμή, τά σφάμα του παραθύρου σκοριάστησαν σέ χίλια κομμάτια κι' ό γέρος Ντ' Έβεγιέ, άκολουθούμενος από τους άστυνομικούς, ώρμησε στό δωμάτιο.

Δέν έγινε όμως καμιά μάχη. Οί άστυνομικοί ήταν πολλοί και ή προγκήτισσα, καθώς και ό σύνενοχοί της, δέν τόλμησαν νά φέρουν καμιά αντίστασι. Παράδοθησαν άμέσως.

Έτσι, κατά τη βασιλεία Λουδοβίκου 14ου, την περίοδο που ήταν διευθυντής της άστυνομίας ό κ. Ντελά Ρενύ, συνελήφθη ή φοβερή Δράκαινα τών νέων, ή λεγομένη προγκήτισσα Ζαμπάρδσα, ή όποια στην

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η μόδα τών Λευκωμάτων και τά αυτόγραφα τών μεγάλων άνδρων. Τί γράφουν ό Μυσσέ, ό Μπαλζάκ, ό Δουμάς, ό Ούγκώ. Ο γάμος και ή μακροβιότης. Η άρχαιότερη έρωτική έπιστολή, κτλ. κτλ.

Σ' όλες τίς εποχές τά λευκώματα ήταν πολύ της μόδας. Πολλά μάλιστα από αυτά και ίδιος όσα είχαν ατόγραφες γνώμες διατρέπων άνδρων, έξεδούθησαν σέ τόμους.

Από διάφορα λοιπόν έντυπα λευκώματα διαφόρων εποχών, σταχυολογημε εδω τίς πιο χαρακτηριστικές γνώμες μεγάλων άνδρων.

Ο διάσημος Ιταλός μυθιστοριογράφος Α. Μπαρλά έχει γράψει σ' ένα λευκώμα τά εξής:

«Μού ζητάτε ένα αυτόγραφο. Θέλετε νά σές όσωσ καλύτερα... τόν όρισμό του αυτόγράφου. Λοιπόν, αυτόγραφο είνε τό ίχνος που άφίνει ένας άνθρωπος επάνω στό χαρτί. Άλλά δυστυχώς, τά σημερινά αυτόγραφα δέν μπορούν νά διατηρηθούν — όπως θά τό επιθυμούσαμε — και πολύ, γιαντι ή μελανή είνε από άνηλινη, τό χαρτί δέν είνε πειά από περγαμηνή, ούτε ή πένα από φτερο χήνας, αλλά από ντενεκέ...»

Ο Βίκτωρ Ούγκώ έγραψε σ' ένα λευκώμα: «Πόσες ήμέρες, δυστυχία μου, δέν είδα νά πεθαίνουν!».

Ο Όνορέ ντε Μπαλζάκ, ό παχύσαρκος Γάλλος μυθιστοριογράφος, έξεδούλωσε την άκόλουθη επιθύμια του σ' ένα λευκώμα: «Αχ!... νά ήμουν πουλάκι!...».

Ο Άλφρέδος Μυσσέ έγραψε κάπου: «Ο Θεός νά μās φυλάη από τά... Άλμπουμι!»

Ο Άλέξανδρος Δουμάς (πατήρ), άφου βασανίστηκε, κατά ζέρε πόσην ώρα γιά νά γράψη πειά καλό σ' ένα λευκώμα, κατέληξε νά πη τέλος της... μαθήρι αλήθεια: «Ένας τόμος γράφεται γρηγορώτερα από μιά σκεπή άνήτη!».

Στό λευκώμα της μακροβιότητας Παλαβιτσίνι, ή Γεωργία Σάνδη έγραψε κάτω από την ερώτησι «Τί είνε όσος»: «Ο καπνός της όσος δέν άξίζει όσο ό καπνός της πίπας!».

Οί παντρεμένοι φανείται ότι ζουν περισσότερο από τους άνυπαντρους. Αυτό τούλάχιστον αποδεικνύει ή στατιστική τών θανάτων. Ο διευθυντής του Γραφείου Στατιστικής της Νέας Υόρκης βεβαιώνει ότι από έκατό παντρεμένους πεθαίνουν κάθε χρόνο 14, ενώ από έκατό γεροντοπαλιάρικα πεθαίνουν διπλάσιον. Στη στατιστική αυτή δέν ύπολογίστηκαν, φυσικά, όσοι δέν είχαν συμπληρώσει τό 25ον έτος της ηλικίας των. Πάντως ό άνυπαντροί πεθαίνουν — όπως αποδεικνύεται — πιο νέοι άπ' τους παντρεμένους, που φτάνουν κάποτε στό 80 και 90 χρόνια. Ο γάμος, κατά συνέπεια, μπορεί νά θεωρηή ως εγγύησι μακροβιότητος.

Η άρχαιότερη έρωτική έπιστολή είνε άσφαλώς εκείνη που άνεκάλλησε ή έμνηνεσε ό διάσημος καθηγητής Φ. Νεϊλου. Την έπιστολή αυτή την έχει γράψει μιά κόρη της Βαβυλώνας πρό τριών χιλιάδων έτών, και την έστειλε στον άγαπημένο της. Δέν είνε βέβαια γραμμένη σέ ροές χαρτί, ούτε κλεισμένη μέσα σέ κρυσάλλον εύόδη, αλλά — όπως δια τά γραπτά δοκομμένα της εποχής εκείνης — είνε μιά μικρή πλακα από πηλό, πάνω στην όποια έχουν χαραχθεί τά άκόλουθα:

«Πρός τόν άγαπημένο μου Μπεμπι Σιμέλ, ό Σεμος και ό Μαργουτίν νά δώσουν μακροζωίαν. Τί κάνεις; Περιμένο είδήσεις σου. Έπίγηγα στη Βαβυλώνα, αλλά δέν σε βρήκα, γλυκέ μου. Γι' αυτό ή καρδιά μου λυπήθηκε. Πές μου ότι θάρθης νά μ' εύσης γρήγορα κι' εγώ θά είμαι εύτυχής. Πρέπει νάρθης. Σε πόθησα... Είθε νά ζήσης αιώνιος χάνει τού έρωτός μου!».

πραγματικότητα όνομαζόταν λαίδη Γιλφρόζ.

Καθώς όμιολόγησε ή ίδια, ήταν μέλος μιας τρεμερης συμμορίας, που είχε άρχηχί τόν έραστή της.

Ο ρόλος της ήταν νά έλύμη με τά θέληγτρά της τούς νέους στό ύποπο εκείνο σπίτι, γιά νά τούς ληστεύουν και νά τούς κόβουν ύστερα τά κεφάλια. Έπειτα από μερικάς στιγμές έρωτικής μέθης, ή τρομερή λαίδη τούς παρέδιδε στό χέρι των ήμιων γιά νά τούς άποκεφαλίσουν.

Τά σώματά τους τά πουλούσαν σέ φοκητάς της Ιατρικής και τά κεφάλια τους, βαλσαμωμένα επιμελώς, τά έστειλαν στη Γερμανία, στους φρενολόγους, γιά μελέτες.

Ο Βασίλειος Λουδοβίκος, φοβούμενος τό σκάνδαλο, διάταξε νά γίνη ή δίκη της λαίδης, όσον τό δυνατόν άποθύμως.

Η Δράκαινα καταδικάστηκε σέ θάνατο, αλλά φανείται τί κάποιος αλλόως, θαμώθηκε τόσο από την όμορφιά της, ώστε κατώφτισε νά της δοθή βασιλική χάρις!

